

Catalunya i Castella tres-cents anys després

Castella s'identifica amb la idea d'Espanya. Cosa que no passa a molts indrets de la península ibèrica, com el País Basc i Catalunya. De fet, els catalans des de 1714 som un poble neocolonitzat.

La independència dels Països Catalans: Catalunya, País Valencià, Illes Balears, Catalunya Nord podria aglutinar un règim polític confederat i seria una bona solució als problemes del nostre país, especialment el del finançament.

La burgesia catalana ha recolzat subjugadorament la neocolonització de Castella als Països Catalans per interessos econòmics en la majoria dels casos, deixant al marge el sentit de país, convertint-se en mercenaris de la política econòmica del moment conjuntural. L'encaix dels Països Catalans amb Castella passa per recaptar i administrar tots els impostos i gestionar els recursos propis en tots els àmbits, tenint una relació de veïnatge com la de qualsevol país d'Europa.

Als Països Catalans, hi tenim la nostra pròpia cultura, com la llengua, la literatura, la gastronomia, els costums, ben diferents i diferenciats dels de Castella, alguns dels quals se'ns han volgut imposar. Les xarxes de domini de les institucions polítiques de Castella paradoxalment perduren avui encara, després de tres-cents anys, sense veure's un canvi de rumb cap a una normalització dels catalans en

l'encaix a Europa i al món, com a país independent i lliure del jou de Castella.

La trista herència del passat es fa present i sembla tenir continuïtat en el futur pels mateixos motius històrics, que ens han portat a la situació de poble neocolonitzat. Ens tornem a hipotecar, sense haver après dels vells errors, la identitat de país per la submissió al lligam polític i econòmic de Castella. Mentre que els interessos particulars d'alguns poders fàctics catalans estiguin al servei d'aquells que es van imposar per la força de les armes, els catalans serem un poble dependent de les accions i estratègies plantejades a Madrid en tot allò que fa referència a l'exercici del nostre dret a decidir el futur dels Països Catalans.

En l'actualitat, el problema més important no és la dependència política i econòmica de Castella, sinó la divisió interna existent entre els mateixos Països Catalans per motius lingüístics, econòmics i geopolítics. Cadascun d'ells vol ser protagonista en solitari de la seva història i oblida sovint que la seva història és compartida. No és solament d'un territori, sinó d'un conjunt de territoris amb una cultura comuna, un mateix idioma i les seves formes dialectals pròpies, que sorgeixen en espais geogràfics ben diferents, però que ens uneix el mateix origen i la nostra identitat com a poble. Per tant, la unió, d'una forma o d'una altra, resulta ser la condició "sine qua non" per iniciar el canvi cap a la independència i alliberar-nos de la dependència neocolonial de Castella. Si ens dividim, venceran.